

Sygn. akt VII U 572/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Popielińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Adrianna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2013 r. w Gdańsku

sprawy J. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 25 stycznia 2013 r. nr (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonemu J. C. prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia 01 stycznia 2013r.;

II. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji.

/ Na oryginale właściwy podpis. /

Sygn. akt VII U 572/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 stycznia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił J. C. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony J. C. wskazując, że we wszystkich zakładach pracy, w których wykonywał pracę kierowcy, jeździł wyłącznie samochodami ciężarowymi o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Ubezpieczony wskazał, iż pracę w szczególnych warunkach wykonywał w następujących okresach:

1. Od 30 marca 1974 r. do 4 września 1981 r. w Zakładzie (...), gdzie jeździł S.(...)z przyczepą wożąc owoce i warzywa,

2. Od 7 września 1981 r. do 9 stycznia 1986 r. w (...) Związku (...), gdzie jeździł J. i S. (...), którym przewoził produkty rolne (np. marchew, ziemniaki) od rolników do zakładu skupującego,
3. Od 10 stycznia 1986 r. do 31 maja 1989 r. w (...), gdzie jeździł samochodem (...) o ładowności(...) ton do przewożenia stali i konstrukcji stalowych filii (...) w G. na budowy,
4. Od 6 września 1993 r. do 30 września 2002 r. w C. H., gdzie S. (...) przewoził towary z portu do portu.

Nadto, wnioskodawca podał, iż mimo że w świadectwach pracy wpisano, że pracował na stanowisku kierowcy mechanika, to pracował wyłącznie w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego, także z tego względu, iż w tych zakładach nie było możliwości wykonywania napraw mechanicznych z uwagi na brak odpowiednich warsztatów. Wnioskodawca co prawda posiadał kwalifikacje w zawodzi kierowca-mechanik i takie były wymogi dla kierowców w tych zakładach, bowiem pracodawca oczekiwał, że kierowca będzie umiał poradzić sobie z awarią samochodu np. na trasie.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. C., urodzony (...), w dniu 7 marca 2012 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach.

Decyzją z dnia 27 marca 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury z uwagi na nie udowodnienie 15 lat pracy w szczególnych warunkach oraz nie rozwiązanie stosunku pracy.

Wyrokiem z dnia 6 września 2012 r., wydanym w sprawie VII U 1768/12, Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił odwołanie wnioskodawcy o powyższej decyzji.

okoliczności bezsporne, vide: wniosek ubezpieczonego o emeryturę z 7.03.2012 r. – k. 1-2 plik II akt rentowych, akta sprawy VII U 1768/12

W dniu 4 stycznia 2013 r. ubezpieczony złożył ponowny wniosek o przyznanie emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach, wskazując iż nadal pozostaje w zatrudnieniu.

okoliczności bezsporne, vide: wniosek ubezpieczonego o emeryturę z 20 plik II akt rentowych,

Ubezpieczony nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. Wymagany wiek 60 lat ukończył w dniu 6 czerwca 2011 r. Obecnie nie pracuje.

okoliczności bezsporne, vide: wniosek ubezpieczonego o emeryturę z 7.03.2012 r. – k. 1-2 plik II akt rentowych, wyjaśnienia i zeznania wnioskodawcy – protokół skrócony rozprawy z 12.06.2013 r. k. 46-48 wraz z załączonym zapisem audio k.49

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił według stanu na dzień 01 stycznia 1999 r. staż sumaryczny 27 lat, 2 miesiące i 25 dni równy okresom składkowym i nie udowodnił żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych.

dowód: karta przebiegu zatrudnienia - k. 32 plik II akt emerytalnych,

Zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją z dnia 25 stycznia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury wobec nieudowodnienia 15 – letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Okoliczność bezsporna, vide : decyzja ZUS z dnia 25.01.2013 r. k. 33 akt emerytalnych.

Od 30 marca 1974 r. do 4 września 1981 r. wnioskodawca był zatrudniony w **Centrali Spółdzielni (...) - Zakładzie (...) (wcześniej Centrala (...) Spółdzielni (...) – Zakład Usług (...))**. W zakładzie tym ubezpieczony wykonywał obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego. Jeździł S. (...), o masie(...) ton z (...)przyczepą. Ubezpieczony nie jeździł żadnym innym samochodem., w szczególności nie jeździł Ż.. Samochód S. (...) był w zasadzie przypisany do wnioskodawcy, bowiem jeździł tylko nim. Ubezpieczony rozwoził owoce i warzywa (ziemniaki, kapustę, cebulę, truskawki) np. do sklepów (...), czy na statki. Wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego, natomiast w razie nagłej usterki, np. na trasie, musiał umieć dokonać bieżącej naprawy. Samochody pracodawcy były serwisowane w zakładach zewnętrznych.

W kolejnym spornym okresie, od 7 września 1981 r. do 9 stycznia 1986 r., ubezpieczony był zatrudniony w **Wojewódzkim Związku (...) – Zakładzie (...)**, gdzie trafił na skutek połączenia zakładów i likwidacji Zakładu (...). Ubezpieczony przeszedł do nowego pracodawcy razem z przypisanym mu wcześniej samochodem - S. (...). Następnie, w późniejszym okresie zatrudnienia, zaczął jeździć jeszcze większym samochodem - J. ((...) ton + przyczepa (...)ton), którym przewoził produkty rolne (np. marchew, ziemniaki) od rolników do zakładu skupującego. Ubezpieczony wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego powyżej (...) tony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W okresie od 10 stycznia 1986 r. do 31 maja 1989 r. ubezpieczony był zatrudniony we **(...) Przedsiębiorstwie (...), (...) we W.**, gdzie jeździł samochodem (...) o ładowności(...) ton (+przyczepa). Ubezpieczony rozwoził towary, np. stal i konstrukcje stalowe, z filii (...) w G. na budowy i do innych zakładów w Polsce (S., T.). Pracę kierowcy samochodu ciężarowego powyżej (...) tony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W okresie od 6 września 1993 r. do 30 września 2002 r. J. C. był zatrudniony w **C. (...) S.A**, w którym stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej (...) tony. Ubezpieczony jeździł S. (...) (samochód ciężarowy powyżej (...) tony), którym przewoził towary z portu do portu.

Ubezpieczony posiada uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B od 24.02.1971 r., pojazdami ciężarowymi kategorii C, CE oraz BE od 26.04.1973 r., kategorii D od 10.01.1980 r., kategorii DE od 1.04.1999 r.

Dowód: akta emerytalne: świadectwa pracy z Zakładu (...) z. 4.09.1981 r. k. 7 plik I, z Wojewódzkiego (...)z 10.01.1986 r. k. 8 plik I, z (...) (...) z 1.06.1989 r. k. 9 plik I, z C. (...) S.A. z 30.09.2002 r k. 16 plik I, legitymacja ubezpieczeniowa k. 22-29; prawo jazdy okazane na rozprawie w dniu 12 czerwca 2013 r. protokół skrócony k. 48 akt sprawy, zaświadczenie psychologiczne k. 45 akt sprawy, zaświadczenie z 24.04.2012 r. k. 26 akt sprawy, zeznania świadków: P. Z. (k. 47), I. C. (k. 47), B. C.(k. 47), B. M.(k. 47) oraz M. C.(k. 47), a także wyjaśnienia i zeznania wnioskodawcy (k46 i 48) – protokół skrócony rozprawy z 12.06.2013 r. wraz z załączonym zapisem audio k. 46-48 akt sprawy

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy (zaświadczenie psychologiczne k. 45, zaświadczenie z 24.04.2012 r. k. 26), w aktach ubezpieczeniowych pozwanego organu emerytalnego(świadectwa pracy i legitymacja ubezpieczeniowa), których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Sąd wziął pod uwagę informacje zawarte w aktach sprawy VII U 1768/12 z odwołania ubezpieczonego od decyzji odmawiającej mu prawa do emerytury. W sprawie tej nie przeprowadzono postępowania dowodowego na okoliczność wykonywania przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych z uwagi na fakt, iż ubezpieczony pozostawał wówczas w stosunku pracy, a obowiązujące na ten czas przepisy wymagały udokumentowania rozwiązania stosunku pracy.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadków P. Z., B. M., I. C. oraz B. C., którzy jako osoby obce, nie zainteresowane wynikiem postępowania, a jednocześnie zatrudnione w spornych okresach w tych samych zakładach pracy (oprócz okresu od 6.09.1993 r. do 30.09.2002 r. zatrudnienia ubezpieczonego w C. H.), posiadali

wiedzę o charakterze pracy ubezpieczonego. W ocenie Sądu ich zeznania zasługiwały na walor wiarygodności, bowiem były jasne, spójne, logiczne i korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, jak również z zeznaniami ubezpieczonego, które także zdaniem Sądu zasługiwały na wiarę.

Za wiarygodne, aczkolwiek o mniejszym znaczeniu dla rozstrzygnięcia, Sąd uznał zeznania żony wnioskodawcy – B. C., albowiem nie potrafiła ona precyzyjnie wskazać, jakimi samochodami – jakich marek, jeździł jej mąż, ograniczając się do ogólnych stwierdzeń, że jeździł samochodami ciężarowymi.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie skarżącego J. C. zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, iż stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury **dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r.** zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009, Nr 153 poz. 1227 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Podkreślenia wymaga, iż art. 184 ust 2 powyższej ustawy zmieniony został przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r. nr 637) z dniem 1 stycznia 2013 r., co skutkuje tym iż od 1 stycznia 2013 r. celem uzyskania uprawnienia do emerytury w warunkach szczególnych nie ma konieczności spełniania przez ubezpieczonych przesłanki rozwiązania stosunku pracy.

Stosownie do dyspozycji art. 32 ust. 1 cytowanej ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27. Dla uzyskania uprawnień do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wymagane jest osiągnięcie wskazanego w przepisach wykonawczych wieku, a także przepracowanie określonej ilości lat w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa o emeryturach i rentach z FUS, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia, w dziale VIII (w transporcie i łączności) pod pozycją 2 wymienione są prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Dodatkowo wskazać należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (**§ 2 ust. 2**).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony 60 rok życia ukończył w dniu 6 czerwca 2011 r., udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Przedmiotem sporu pozostawało ustalenie, czy za zatrudnienie w szczególnych warunkach mogą zostać uznane wszystkie okresy, w których ubezpieczony był zatrudniony w charakterze kierowcy, kierowcy-montera, kierowcy-mechanika tj.:

- od 30 marca 1974 r. do 4 września 1981 r. w Centrali Spółdzielni (...) - Zakładzie (...);
- od 7 września 1981 r. do 9 stycznia 1986 r. w Wojewódzkim Związku (...) – Zakładzie (...)
- od 10 stycznia 1986 r. do 31 maja 1989 r. we (...) Przedsiębiorstwie (...), (...) we W.
- od 6 września 1993 r. do 31 grudnia 1998 r. w C. (...) S.A.

W ocenie Sądu Okręgowego, fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w okresach we wszystkich spornych okresach znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Fakt, iż ubezpieczony pracował w szczególnych warunkach w Zakładzie (...) (od 30 marca 1974 r. do 4 września 1981 r.), który następnie została przejęty przez Wojewódzki Związek (...), w którym ubezpieczony pracował od 7 września 1981 r. do 9 stycznia 1986 r., znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadków P. Z. oraz B. M., którzy zgodnie zeznali, iż ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał wyłącznie obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony. Z ich zeznań, oraz z zeznań wnioskodawcy, wynika, że ubezpieczony samochodem marki S(...), a potem J. woził do odbiorców warzywa i owoce. Ubezpieczony w tym okresie nie wykonywał żadnych czynności właściwych stanowisku mechanika, a ewentualne drobne naprawy samochodu były związane z jego bieżącym użytkowaniem. Poważne naprawy były zlecane zewnętrznym warsztatom. Wykonywanie w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego potwierdza także zaświadczenie psychologiczne z 9 września 1981 r. (k. 45 akt sprawy), z którego wynika, że ubezpieczony, zatrudniony w (...) G., został poddany badaniom psychologicznym, w których stwierdzono brak przeciwwskazań do pracy na stanowisku kierowcy pojazdów ciężarowych.

Co do zapisu w legitymacji ubezpieczeniowej (k. 27 plik I akt emerytalnych), z 1974 r. , z którego wynika, że ubezpieczony pracował w charakterze kierowcy samochodu Ż., za wiarygodne i miarodajne Sądu uznał zeznania wnioskodawcy, który przyznał, iż mogło być tak, iż został zatrudniony na stanowisku kierowcy samochodu Ż., jednak jednocześnie zaznaczył, że Ż. nigdy nie jeździł, także z tego względu, iż w zakładzie był tylko jeden taki samochód i zaraz na początku jego zatrudnienia (w pierwszy miesiąc pracy) zepsuł się na tyle, że nie był już naprawiany. Te okoliczności zdają się potwierdzać także zeznania B. M., który stwierdził „nie mieliśmy samochodu Ż.” oraz, że wnioskodawca jeździł tylko ciężarowym S..

Zatrudnienie ubezpieczonego w szczególnych warunkach w (...) W. znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka B. C., która pracowała w na stanowisku inspektora ds. socjalnych oraz kierownika magazynu. Ubezpieczony podlegał pod komórkę przez nią kierowaną – magazyn, w związku z czym świadek posiada szczegółową wiedzę na temat charakteru pracy wnioskodawcy. Z jej zeznań wynika, iż ubezpieczony jeździł wyłącznie samochodami ciężarowymi ((...) lub S.), którymi rozwoził towary wydawane z magazynu po różnych zakładach i budowach prowadzonych przez pracodawcę w całej Polsce. Okoliczności te znajdują potwierdzenie także w zeznaniach świadka I. C., który pracował w tym zakładzie pracy na stanowisku montera i widział ubezpieczonego, jak samochodem ciężarowym - A.dostarczał na budowę materiały (rury i konstrukcje stalowe). Znamiennym jest, że żaden ze świadków nie wskazał, że ubezpieczony wykonywał inne czynności niż prace kierowcy samochodu ciężarowego, w szczególności z zeznań tych nie wynikało, że ubezpieczony wykonywał jakiegokolwiek czynności montera (świadek I. C. był zatrudniony na stanowisku montera i pracował na budowach).

Zdaniem Sądu, zaliczeniu do okresu pracy w warunkach szczególnych podlega okres zatrudnienia w (...)S.A., tj. okres od 6 września 1993 r. do 31 grudnia 1998 r. (zgodnie z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS 15-letnim stażem w warunkach szczególnych należy się legitymować na dzień 1 stycznia 1999 r.). W tym względzie należało się oprzeć na, wiarygodnych w ocenie Sądu, zeznaniach wnioskodawcy, albowiem zeznał on, że jeździł wyłącznie samochodem S. (...) (o ładowności powyższej (...) tony) wożąc towary z portu do porty. Zeznania wnioskodawcy w tym zakresie znajdują także potwierdzenie w zaświadczeniu Kierownika Działu Spraw Pracowniczych (...)S.A. z dnia 24 kwietnia 2012 r. (k. 26), z którego wynika, że ubezpieczony był tam zatrudniony w okresie od 6 września 1993 r. do 30 września 2002 r. na stanowisku kierowcy i w tym okresie kierował pojazdem marki S. (...) o ładowności (...) tony i ciężarze całkowitym(...) tony.

Zaznaczyć należy, iż prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach przysługuje wówczas, gdy ubiegający się o prawo wykonywał prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Decydujące znaczenie ma zatem rodzaj i wymiar wykonywanej pracy, a nie przedłożenie świadectwa pracy w szczególnych warunkach określającego stanowisko pracy, ponieważ o zaliczeniu danego rodzaju pracy do wykonywanej w szczególnych warunkach decyduje nie nazwa zajmowanego stanowiska, ale charakter wykonywanych czynności.

W ocenie Sądu, całokształt materiału dowodowego w niniejszej sprawie potwierdza, iż w powyższych wskazanych okresach pracę kierowcy samochodu ciężarowego ładowności powyższej o 3,5 tony ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Podsumowując, Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca w spornych okresach wykonywał pracę na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, wobec tego był zatrudniony na stanowisku, o którym mowa pozycji 2 działu VIII wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Uwzględnienie bowiem okresów pracy: od 30 marca 1974 r. do 4 września 1981 r., od 7 września 1981 r. do 9 stycznia 1986 r., od 10 stycznia 1986 r. do 31 maja 1989 r., od 6 września 1993 r. do 31 grudnia 1998 r. powoduje, iż staż pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych (20 lat 6 miesięcy i 3 dni) jest dłuższy niż wymagany ustawą, a zatem, zgodnie z przepisem § 4 rozporządzenia, oznacza spełnienie tego wymogu do przyznania wnioskodawcy świadczenia emerytalnego w obniżonym wieku.

W ocenie Sądu, ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ w dniu 6 czerwca 2011 roku osiągnął 60-ty rok życia, udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego a także spełnił przesłankę co najmniej 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach.

W konkluzji z wyżej przytoczonych względów Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, w punkcie I wyroku zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 25 stycznia 2013 r. i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 1 stycznia 2013 r. (tj. daty uchylecia obowiązku rozwiązania stosunku pracy przez osobę ubiegającą się o świadczenie w postaci emerytury).

Działając na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w pkt II wyroku, Sąd wnioskując a contrario, nie stwierdził odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, mając na uwadze fakt, iż dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego (przesłuchania świadków i wnioskodawcy) pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń co do charakteru zatrudnienia wnioskodawcy mającego wpływ na prawo do wnioskowanego świadczenia.

SSO Monika Popielińska